

**Міністерство освіти і науки України
Національна академія педагогічних наук України
Асоціація університетів України
Одеська обласна державна адміністрація
Одеська міська рада
Одеський обласний інститут удосконалення вчителів
Освітньо-культурний центр «Інститут Конфуція»**

**ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ К. Д. УШИНСЬКОГО**

МАТЕРІАЛИ

ІІІ МІЖНАРОДНОГО КОНГРЕСУ

**«ГЛОБАЛЬНІ ВИКЛИКИ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ
В УНІВЕРСИТЕТСЬКОМУ ПРОСТОРІ»**

18-21 травня 2017 року

Місце проведення:

**Південноукраїнський національний педагогічний університет
імені К. Д. Ушинського
(м. Одеса, вул. Старопортофранківська, 26)**

**Одеса
2017**

Дидактична гра має структуру, що вирізняє її з-поміж інших видів діяльності. Основними елементами дидактичної гри, що надають їй форму навчання і гри водночас, є дидактичні та ігрові завдання, ігровий задум, правила, ігрові дії.

У Т. Поніманської знаходимо класифікацію дидактичних ігор, яка є найпоширенішою сьогодні, за характером матеріалу, згідно з якою виокремлюють: ігри з предметами; настільно-друковані ігри; словесні ігри. Останні є найскладнішими, оскільки змушують дітей оперувати уявленнями, мислити про речі, з якими на той час вони не діють, використовувати набуті знання в нових ситуаціях і зв'язках. У молодшому дошкільному віці ці ігри спрямовані на розвиток мовлення, уточнення й закріплення словникового запасу, формування вміння рахувати, орієнтуватися у просторі. У старшому дошкільному віці словесні ігри розвивають самостійність мислення, активізують розумову діяльність дітей. Як правило, дошкільникам доводиться описувати предмети, відгадувати їх за описом, за ознаками схожості та відмінності, групувати за властивостями, знаходити алогізми в судженнях, вигадувати власні розповіді [3, с. 360].

Отже, гра – досить серйозна й відповідальна діяльність дітей. У ній вони черпають зразки для вирішення нових життєвих завдань, що виникли в пізнанні, в праці, в художній творчості. У іграх не тільки задовольняються фізіологічні потреби, але відбувається розвиток усіх психічних процесів, властивостей дитини. Тому опора на гру – це найважливіший шлях залучення дітей до навчальної роботи, спосіб забезпечення емоційного відгуку на виховні дії.

Література

1. Богуш А. М. Методика розвитку рідної мови і ознайомлення з навколишнім у дошкільному закладі / А. М. Богуш. Практикум : [навч. посібник]. – Київ : Вища школа, 1995. – 192 с.
2. Эльконин Д. Б. Психология игры / Даниил Борисович Эльконин. – Москва : ВЛАДОС, 1999. – 151 с.
3. Леонтьев А. Н. Психологические основы дошкольной игры / А. Н. Леонтьев. Избр. Психология : Произведения: в 2-х т. – Т 1. – М. : Просвещение, 1983. – 323 с.
4. Луценко І. О. Готуємось до мовленнєвого спілкування з дошкільниками / Ірина Олексіївна Луценко. – Київ, 2001. – 292 с.

РОЗВИТОК ПОЧУТТЯ КОЛЬОРУ ДОШКІЛЬНИКІВ НА ЗАНЯТТЯХ З МАЛЮВАННЯ

Кавиліна Г. К.

Університет Ушинського, Україна

В останні роки помічено особливий підйом суспільного та педагогічного інтересу до художньо-творчого та естетичного розвитку дітей, однієї з значимих сторін якої являється кольорове виховання. Останнє пропонує розвиток кольорового відчуття, емоційні відгуки на колір, здатність використовувати колір, як виразний засіб художньо-образного засвоєння світу.

Як показують дослідження вчених В.С. Мухіної, Л.С. Виготського, Л.А. Венгера, Е.І. Ігнатієва, естетичні почуття дошкільника розвиваються в процесі його різноманітної діяльності та головним чином, художньої – при ознайомленні з творами мистецтва.

Виховання естетичних почуттів – це тонкий та складний психологічно-педагогічний процес не окремої сфери діяльності, а дитини, як цілісної особистості.

Вибір кольору в дитячому малюнку часто визначається ставленням до нього як засобу посилення функціональної характеристики предмета.

Часто також колір у малюнку використовується з метою прикрашення. Колір вибирається за своєю красою і в такому випадку естетичний мотив при виборі кольору посилюється. Дитина користується будь-яким приводом, аби розфарбувати малюнок.

Дослідники (Р. Арнхейм, В. О. Інжестойкова, С. Левін, Г. В. Сухорукова, Е. А. Фльорина) доводять можливості дітей не тільки сприймати колір, але й застосовувати його в малюнку як засіб виразності, який характеризує образ. Колір є основним компонентом живописного художнього образу і потужним емоційним збудником до його створення. Емоційний вплив на дитину мають і кольори у взаємодії один з одним, поєднуючись в цілісний кольоровий образ,

відзначають підвищену активність дітей у процесі кольорового рішення зображувального завдання: через колір вони виражають своє ставлення до того, що зображується, колір слугує засобом оцінки предметів і персонажів. Зображуючи предмети, дитина дає їм таку кольорову характеристику, яка не пов'язана з реальністю.

Результати, які отримали в ході констатувального етапу експерименту виявили такі особливості дитячих робіт: відсутність кольорового образу, перевага кольорових штампів, невміння передати в малюнку своїх почуттів, настрою.

Тому для формування почуття кольору у дітей дошкільного віку нами були розроблені завдання, які ми поділили на три етапи.

На першому етапі дошкільники вчилися отримувати холодні і теплі відтінки кольору, виконували вправи з нетрадиційними техніками (ниткографією, технікою акватипії, малюванням свічкою, та інші).

На другому етапі дошкільників знайомили з народно-прикладним мистецтвом різних регіонів України, з особливостями кольорової гамми і техніки її використання (Київщина – це світло-коричневі кольори, Опішня – жовті та зелені, Яворівщина – сині та білі).

На третьому етапі діти намагалися кольором відобразити настрої природи, малювали пейзаж. Для розвитку фантазії й уяви дошкільники малювали за методом Ю. Полуянова. Користуючись фарбами гуаш необхідно було розташувати на всьому аркуші паперу різнокольорові плями різної форми й розміру, так, щоб не було жодного білого місця, уважно роздивитися, проявити фантазію і потім тонким пензлем домалювати образ, який побачили. Деякі діти намалювали образ людини,

Результати завдань показали, що діти дошкільного віку використовували колір для позначення форми, колірної характеристики зображуваного, створювали кольоровий образ в роботах.

Література

1. Инжестойкова В. О. Основные закономерности создания художественного образа детьми старшего дошкольного возраста в процессе рисования // Науковий вісник Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського. Спецвипуск «Сучасні тенденції в педагогічній науці України та Ізраїлю: шлях до інтеграції» / В. О. Инжестойкова. – Одеса, 2010. – С. 161-166.
2. Луцан Н. І. Декоративно-прикладне мистецтво та основи дизайну: навч.-метод. посіб. / Луцан Н. І. – Одеса : ПНЦ АПН України; СВД Черкасов, 2007. – 87 с.
3. Сухорукова Г. В. Образотворче мистецтво з методикою викладання в дошкільному навчальному закладі: [підручник] / Г. В. Сухорукова, О. О. Дронова, Н. М. Голота, Л. А. Янцур; за ред. Г. В. Сухорукової. – К. : Видавничий Дім «Слово», 2010. – 376 с.

САМОСТІЙНА РОБОТА СТУДЕНТА ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ ІНШОМОВНОЇ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ

Камінська В. Л.

Університет Ушинського, Україна

Самостійна робота студента – самостійна навчальна діяльність студента, організована вищим навчальним закладом. Таким чином, одним визначальним поняттям виступає навчальна діяльність (навчання), іншим – діяльність, здійснювана самостійно, третім – діяльність, організована вишим.

Розглянемо кожен з цих аспектів і виділимо наступні особливості навчальної діяльності:

- навчальна діяльність спрямована на засвоєння інших видів людської діяльності і на оволодіння самою навчальною діяльністю;
- навчальна діяльність спрямована «на себе», на отримання «внутрішнього» для суб'єкта результату – освоєння нового досвіду;
- цілі навчальної діяльності найчастіше задаються ззовні («обмеженість власного цілепокладання») та ін. [2, с. 75-77].

Виходячи з цих характеристик навчальної діяльності, можна сформулювати такі судження: 1) діяльність студента спрямована на освоєння нової – професійної діяльності, і поняття «навчальна діяльність студента» в цьому випадку є необхідним і достатнім; 2) цілі навчальної діяльності студента (і самостійної навчальної діяльності в тому числі) найчастіше інституційно, тому що навчальна робота студента організується вишим.

Незважаючи на те, що організуючу функцію виконує викладач, самостійна робота студентів передбачає виконання студентом цілого ряду дій: усвідомлення мети своєї діяльності, прийняття навчального завдання, прийняття її особистісного сенсу, підпорядкування цьому завданні інших інтересів і форм зайнятості студента; самоорганізація в розподілі навчальних дій в часі, самоконтроль в процесі виконання. Тому проблема методичного забезпечення самостійної роботи студентів – це проблема розвитку його як суб'єкта навчальної діяльності, проблема формування самостійної навчальної діяльності студентів.

С. Галаєв, Н. Олександрова і А. Букушева виділяють наступні компоненти самостійної роботи студентів: вміння формулювати цілі власної самостійної діяльності; вміння оцінювати її важливість для професійного становлення; вміння організувати самостійну діяльність із застосуванням технологій; вміння оцінювати результативність самостійної діяльності і вносити корективи [1].